

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 329/2018-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Vierou Strakovou, Námestie legionárov 5, Prešov, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23 Co 89/2017 z 28. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23 Co 89/2017 z 28. marca 2018 (ďalej len „krajský súd“ a „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 10 C 440/2012 zo 7. februára 2017, ktorým

vysporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov po rozvode. Sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojich základných práv takto:

„Krajský súd v Prešove ako súd odvolací konal v mojej neprítomnosti ako strany sporu, aj keď sa jedná významné majetkové a vlastnícke právo mojej osoby. Tvrdím, že neboli splnené zákonné podmienky, tak ako ich ustanovuje Civilný sporový poriadok, aby odvolací súd konal v mojej neprítomnosti a neumožnil mi tak vyjadriť sa k celej veci pred odvolacím súdom.“

3. Okrem porušenia procesných záruk sťažovateľ namieta aj nesprávne posúdenie skutkového stavu a v tejto súvislosti uvádza:

„Súd zahrnul do masy BSM tiež sumu 13.000,- EUR, ktorú žalovaný získal predajom osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia a výbery z účtu žalovaným vo výške 15.000,- EUR a vo výške 36.461,46,- EUR a mal za preukázané, že uvedené sumy žalovaný nepoužil v prospech rodiny, ale na svoju osobnú potrebu.

To, že som získal peniaze za predaj osobného motorového vozidla Škoda Octavia a uvedené finančné prostriedky vybral ja osobne z účtu ešte bez ďalšieho neznamená, že som ich spotreboval sám pre seba. Z čoho potom žila moja ex manželka a naše 2 dcéry. Všetky tieto klamstvá žalobkyne som chcel vysvetliť pred krajským súdom, ktorý by aj bezprostredne získal lepší prehľad o celkovom právnom spore a nie len stroho potvrdil všetko v prospech žalobkyne a ja teraz nemám z čoho žiť...

Dokazovanie bolo potrebné zopakovať nakoľko obidva znalecké posudky - [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zo dňa 21.05.2014 a [REDAKOVANÉ] zo dňa 27.01.2016 boli robené v predmetom byte, ktorý tvorí predmet BSM bez mojej účasti ako strany a to zámerne, aby som nevidel v akom stave sa byt nachádza. Byt prešiel rekonštrukciou a jeho cena stanovená znalcami je neprimerane nízka. Žalobkyňa zrekonštruovala byt práve za peniaze, ktoré som získal predajom osobného motorového vozidla a ktoré som vybral z účtov. Moja účasť na tvári miesta v byte v čase, keď tam bol znalec bola pre žalobkyňu nežiaduca a preto to zariadila tak, aby som sa nedozvedel kedy sa koná obhliadka na mieste samom, ale len už mi boli predložené závery znaleckých posudkov. Uvedeným postupom súdu došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní strán sporu a zásady kontradiktórnosti konania.

Možnosť vyjadrenia sa k záverom znaleckých posudkov je len náplastou na porušenie mojich základných práv a slobôd na spravodlivý proces.“

4. V petite sťažnosti sťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, zrušil napádaný rozsudok krajského súdu, vrátil mu vec na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

10. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

11. Ústavný súd konštatuje, že podstatu sťažnosti tvorí sťažovateľom namietané odňatie možnosti konať pred súdom. Ďalšiu podstatnú námietku tvorí tvrdenie sťažovateľa, že konajúce sudy nesprávne vyhodnotili vykonané dokazovanie a v nadväznosti na túto vadu vec nesprávne rozhodli.

12. Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľa poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné sudy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porovnaj I. ÚS 420/2016). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porovnaj I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

13. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v danom prípade sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu disponoval účinným prostriedkom nápravy, pretože podľa názoru ústavného súdu v rozsahu nosných dôvodov (nenariadenie pojednávania na odvolacom súde, resp. nevypočutie účastníka konania) uvádzaných v sťažnosti mal možnosť podať dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP.

14. Ústavou daná právomoc ústavného súdu neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je táto založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 420 písm. f), resp. § 421 ods. 1 CSP. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ

ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

15. Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd konštatuje, že podaná sťažnosť je neprípustná podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Z dôvodu presvedčivosti tohto rozhodnutia ústavný súd dodáva, že sú dané aj ďalšie dôvody odmietnutia sťažnosti, a to pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Ústavný súd vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa o arbitrárnem posudzovaní veci samej, najmä vo vzťahu k otázke ustálenia masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, konštatuje, že krajský súd sa dôsledne vysporiadal so všetkými okolnosťami rozhodnými pre vydanie rozsudku. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom objasnil skutkový základ veci a aplikáciu právnej úpravy, ktorá nie je v rozpore s jej zmyslom a účelom. Nesúhlas sťažovateľa s rozsudkom krajského súdu nemôže sám osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Ústavný súd nezistil žiadne ústavnoprávne vady napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré by potenciálne mohli znamenať zásah do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ktoré by odôvodňovali korekciu namietaného rozsudku krajského súdu, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno odmietnuť aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

17. Naostatok, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v petite svojej sťažnosti namieta i porušenie čl. 20 ústavy, avšak dôvody, v ktorých sťažovateľ vidí porušenie práva vlastníť majetok, sú zhodné s tými, ktoré uvádza vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. k čl. 6 ods. 1 dohovoru, a keďže k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru nedošlo, nemohlo pre tie isté dôvody dôjsť ani k porušeniu práv garantovaných čl. 20 ústavy.

18. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2018